

Báthori Csaba

Málnaszedés

Hogy te ki vagy, nincsen más aki lássa.
Lágyan, mint ujjak a málnaszedésnél,
úgy gyűjtögetlek. Mintha most születnél.
Szükségünk van, vakoknak, a csodára.

Sokasodik, sosem telik e pár dal,
hallhatod. Mi többé nem ágazunk el.
Nélküled élni nincsen bennem ember.
Már boldogultunk, de nem a halállal.

Ott élsz, hol tilos, szabad egyberoppan.
Ahol vándorolsz, nekem otthonom van –
Hogy megszülettem, segíts bánatomban.

Középen jöttél, te kései kezdet.
De tudd, én kezdetek nélkül szeretlek.
Mert elfogadlak végtelennek, egynek.

Straelen, 2019

Honvágó a szenvedélyhez

Eljár az idő, és mindenki mást hall
a furcsa kaptatón, a furcsa lejtőn.
Elnémul az öröm- s búfelejtőn:
öregévtáj eltelik hallgatással.

Az élet enyhe honvágó a halálhoz.
De micsoda kéj egy hajszállhoz érni,
sötét tarkód tövét csókkal érni.
Belül még a kudarc is áradást hoz.

Minden rebbenés elkel ráadásnak.
A szent szövetség s a pillanatokra
lopott szenvedély egy forrásból isznak.

Nem látni egymást, a szerelem útja.
Majd meglátni vakító hirtelen:
egy mosolyon múlik a végtelen.

Ötezer év peremén

Én csak elestem, te ötezer éve
barangolsz a zöld, torz emberiségnek
peremén, s ma is úgy hiszed, megéred,
hogy épp a te szíved kerül középre.

A te sebed olyan, örökre támad,
minthogy a dolgok fantomszövetében
észrevétlen tenyészik a halálnak
titka s embert alig látsz e vidéken.

De közben annyi ruhát varrsz nekem,
hogy az már lélek. Mi a szerelem?
Hogy nem retteg egymástól férfi és nő.

Elég hogy kölcsön adod néha tested
s nem szégyen éjjel velem egybekelned.
Elég öröm hogy egy lehet a kettő.

Akác vagyok

Ma azt mondtad: akác vagyok, szagolj meg.
Folyam vagyok, mely mindörökre itt van
s folyton eltűnik a ringó habokban.
Nyílt vagy, mintha nem volna semmi benned.

Nem minden nap, hanem örökre szeretlek.
A vég ott lappang minden pillanatban,
de a nap maga, az mozdíthatatlan.
Több a lét, mint a semmi, rejtelemnek.

Csoda és nyűg hogy egyszerre vagyok
égen és a földön: csak te teremtesz
bennem maradni súlyt és alapot.

Minden reggel eljössz megnézni engem:
letettem-e már a tegnapi terhet,
s ragyog-e még a nap épp énfélettem.

Song II.

Babos fekete kendő
s egy vézna vállgödör,
mily tündéri kelendő –
halandó szeme öl.

Mellben két málnaszemmel
gubbaszt orrom előtt,
de szemem szedni nem mer,
mert alul inog a föld.

Zörög szívben a vallás,
ott atya nem honol,
fiúban nagy a tolongás,
szentlélek nincs sehol.

Kendő a nyaka szirtjén
meglebben hirtelen,
szemem egy vakmerő kém
sikamlós terepen.

Tele mentalkórral,
hóillattal a haj,
a tarkó csóklelőhely.
Pihegő zivatar.

Volnék üres szívemben,
árulnám éneket –
De hajad ünnepeltem
minden mások helyett.

